

Infor Sint-Denijs

DRIEMAANDELIJKSE UITGAVE

BERICHTENBLAD UITGEGEVEN DOOR HET GEMEENTEBESTUUR VAN SINT-DENIJS-WESTREM

VERANTW. UITGEVER: COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN
REDAKTIE EN ADMINISTRATIE: GEMEENTEHUIS

Nr. 15

SPEC. EDITIE - MAART '75

FEDERATIE... FUSIE... OF WAT?

Wie een klein beetje met het ontstaan van onze gemeenten vertrouwd is, weet dat hun grenzen niet werden vastgelegd op grond van „leefbaarheid”. Meestal waren het voormalige „parochies” die op hun beurt dikwijls overeenkwamen met een of andere „kerkelijkheid” (d.w.z. de domeinen waarover een „heer” het stuurrecht uitoefende). Dat verklaart waarom sommige gemeenten zo klein en andere zo uitgestrekt zijn, waarom de ene natuurlijke of regelmatige grenzen hebben en andere zo grillig gevormd zijn. Daarenboven is hun groei zeer ongelijk verlopen. Sommige ontwikkelden zich tot belangrijke kernen, andere bleven weinig inwoners tellen. Aangezien echter het grootste deel ervan een landelijk karakter had, konden ze in alle behoeften van hun inwoners voorzien.

Gemeenten veranderen van karakter

Op het einde van de 19de en het begin van de 20ste eeuw begon die toestand te veranderen. De industrialisatie wijzigde het karakter van sommige plaatsen aanzienlijk en er kwamen o.a. fabriekswijken met hele blokken arbeiderswoningen. Gemeenten waar zich zoiets voordeed, kregen een aantal aanvullende of nieuwe taken te verwerken, die ze niet altijd aankonden en waarvan wij nu nog altijd de nadelige gevolgen ondervinden. Denk maar aan de lintbebouwing langs sommige wegen, aan de vermenging van woningen en fabrieken in éénzelfde wijk, aan arbeiderswijken ver van de centra, enz.

Toen ten slotte de auto een algemeen bezit werd, zagen we nog ingrijpendere veranderingen optreden. Men hoefde niet meer te wonen waar men werkte; men trok dus weg uit de stoffige, landelijke stad en vestigde zich in randgemeenten, waar uitgestrekte (en naar verhouding niet zeer dicht bevolkte) residentiële wijken ontstonden. Ook nu bleek dat sommige gemeenten niet tegen hun taak opgewassen waren: er werd links en rechts en meestal in het wilde weg verkaveld, waarbij niet de belangen van de gemeenschap, maar wel die van de verkavelaar of van de bouwmaatschappij werden gediend. Naderhand moet de gemeenschap dan voor de gemaakte fouten opdraaien.

Daarenboven is het moderne leven veel ingewikkelder geworden. De mensen van nu stellen andere eisen aan hun omgeving, hebben andere en grotere behoeften en vragen — terecht — dat hun gemeentebestuur regelend zou optreden en voor een aantal kan brengen. Maar soms kunnen de gemeentebesturen die

voorzieningen zou zorgen, die de enkeling zelf niet tot stand taken niet aan, de ene keer omdat hun financiële middelen ontoereikend zijn, een andere keer omdat ze niet over de nodige specialisten beschikken, soms ook wel uit kortzichtigheid of onbegrip, of om minder edele politieke overwegingen. En dus gebeurde er niets, of te weinig!

Eerste fusieplannen

Omdat in het verleden al is gebleken dat er aan die gemeentelijke dienstverlening iets schortte, is in de jaren '30 al de idee ontstaan, om sommige gemeenten tot nieuwe eenheden bijeen te voegen. Daarbij werd aan twee totaal verschillende toestanden gedacht.

Aan de ene kant wilde men de al te kleine gemeenten met slechts enkele honderden inwoners (zoals in het zuiden van Oost-Vlaanderen) tot iets grotere eenheden versmelten.

Maar daarnaast lag het ook in de bedoeling, dié kernen die al in feite aaneengegroeid waren en waarvan een buitenstaander niet eens kon vermoeden waar de gemeentegrens door de bebouwing heen liep, tot één grote gemeenschap te combineren. Dit laatste gold vooral voor de zogenaamde grote agglomeraties. In het Gentse werd daarbij gedacht aan een grootstad die behalve Gent ook Mariakerke, Wondelgem, Sint-Amandsberg, Gentbrugge en Ledeborg zou omvatten.

Maar daarvan is vóór de oorlog niets terecht gekomen. In 1942 echter werd — met de hulp van de bezetter — een dergelijke fusie opgedrongen en na de bevrijding ook weer ongedaan gemaakt. Ze was groter dan eertijds was voorzien en ook Sint-Denijs-Westrem behoorde toen tot Gent. De oudere inwoners zullen geen moeite hebben om zich die tijd met al zijn moeilijkheden te herinneren.

De eerste fusies

In de jaren '60 werd er weer over samenvoeging van gemeenten gepraat en op kleine schaal ook doorgevoerd. De opvattingen die eraan ten grondslag liggen, blijken gewijzigd en aangepast. Het doel is nu, gemeenten te vormen met minimum 5.000 inwoners en 3.000 hectaren oppervlakte. Ervaringen bij ons en in het buitenland hadden immers aangetoond dat kleinere eenheden moeilijk leefbaar zijn, vooral in gebieden met een zekere vorm van verstedelijking. En het had natuurlijk geen zin, twee heel kleine gemeenten tot een nieuwe kleine gemeente bijeen te voegen; als men tot de vorming van nieuwe gemeenten besloot, moesten het ook behoorlijke structuren worden.

Tevens wilde men een eerste stap zetten naar de eenmaking van werkelijk aaneengekoekte gemeenten, waarvan de kerngemeente

*

Het gemeentebestuur richt een warme oproep tot de bevolking om het aanplakbiljet, zoals hiernaast afgebeeld en dat in alle brievenbussen werd bezorgd, op een goed zichtbare plaats uit te hangen. Dit zal het symbool zijn van ons verzet tegen iedere fusie ons opgedrongen van overheidswege.

Reserve biljetten zijn steeds gratis te bekomen op het gemeentehuis.

**ST.-DENIJS-WESTREM
WIL GEEN FUSIE
ONDER DWANG**

volkomen volgebouwd was en geen uitbreidingsmogelijkheden meer had, omdat ze in het keurslijf van de randgemeenten zat geperst. Hierbij waren vooral kleinere provinciesteden betrokken (o.a. Deinze, Oudenaarde, Zottegem en Dendermonde), die door de fusie hun grondgebied en hun inwonertal verveelvoudigd zagen.

Gewijzigde opvattingen

Maar de middelen en de procedure om dergelijke samenvoegingen tot stand te brengen, waren erg kwetsbaar en omslachtig en in de meeste gemeenten bestond er weinig begrip voor het opgeven van de eigen onafhankelijkheid en nog minder voor de redenen tot fusie. Wie het goed had, wilde niet delen; wie het niet goed had, vond geen gehoor bij zijn burens. Het was altijd zo geweest; waarom moest het nu ineens veranderen?

Daarnaast echter groeide steeds meer het besef, dat eigenlijk nóg grotere eenheden wenselijk zijn. De ervaring toonde aan dat zelfs gemeenten met ± 5.000 inwoners toch in hun mogelijkheden beperkt blijven en meestal onvoldoende bestuurskracht hebben. Alleen gemeenten met een oppervlakte van ten minste 4.000 hectaren en met ± 20.000 inwoners zouden levenskrachtig genoeg zijn, om alle bestuurstaken nu en ook in de toekomst aan te kunnen.

Ter gelegenheid van de grondwetsherziening in 1970-71 werd dan ook een nieuw artikel 108bis ingelast, waarin gezegd wordt dat alleen een wet de grenzen van het rijk, de provincies en de gemeenten kan wijzigen. Twee gewone wetten (23-7-71 & 26-7-71) bepalen hoe het grondgebied van de gemeenten door samenvoeging, aanhechting of grenscorrecties kan gewijzigd worden en hoe agglomeraties en federaties kunnen worden opgericht. Het doel ervan is, aan de eisen van de schaalvergroting te kunnen beantwoorden.

Wat is schaalvergroting?

Hiermee bedoelen we dat in een moderne, geïndustrialiseerde maatschappij alles op steeds grotere schaal plaatsvindt; de problemen worden omvangrijker, de gevaren groter, de mogelijkheden ruimer. Dat betekent in ons geval, dat de gemeentebesturen voor taken worden gesteld, die ze vroeger niet hadden te vervullen, of die ze vroeger nog net, maar nu en in de toekomst niet meer (alleen) aankunnen, als ze over te weinig financiële en technische middelen beschikken.

Deze schaalvergroting speelt het sterkst in de grote centra en hun verstedelijkte randgebieden. Maar ook daarbuiten blijkt het noodzakelijk dat gemeenten — zelfs al zijn ze behoorlijk groot — toch tot een grotere vorm van samenwerking komen voor die taken, die een streeklengte hebben en de plaatselijke behoeften of mogelijkheden overtreffen.

Welke mogelijkheden?

(zie ook Infor 13)

Grenscorrecties kunnen wenselijk zijn, wanneer een stukje van het grondgebied (bv. door de aanleg van een kanaal of autoweg) volledig van de rest van de gemeente wordt afgescheiden, of wanneer een verafgelegen wijk zich volkomen op een naburige gemeente heeft gericht.

Bij **aanhechting** of annexatie wordt een kleine gemeente bij een aanzienlijk grotere gevoegd en erin opgenomen. De naam en de gemeentelijke diensten van de grotere gemeente blijven; er komen geen nieuwe gemeenteraadsverkiezingen (de gemeenteraad van de aanhechtende gemeente is de enige die in functie blijft, die van de aangehechte gemeente verdwijnt), het gemeentelijk ambtenarenkorps van de aangehechte gemeente wordt ergens in de grotere eenheid ingepast. De aangehechte gemeente wordt dus gewoon een stukje van de grotere.

Bij **samenvoeging** of fusie worden min of meer gelijkwaardige kernen tot een nieuwe gemeente bijeengevoegd. Er moet een nieuwe gemeenteraad verkozen worden, die de naam van de nieuwe gemeente voorstelt, de organisatie en de vestigingsplaats van de nieuwe eenheid bepaalt, alle gemeentepersoneel opnieuw (eventueel in andere functies) benoemt, nieuwe diensten opricht en nieuwe functies schept, enz. en daartoe van het rijk ook aanvullende kredieten toegewezen krijgt. Het is bij deze vorm van reorganisatie dat SDW direct betrokken is.

Bij **federatie** worden een aantal levenskrachtige gemeenten in een nog grotere eenheid ondergebracht. Een door de bevolking verkozen federatieraad neemt een aantal taken van de afzonderlijke gemeenten over, omdat ze over de grenzen van die gemeenten heenreiken en van regionaal belang zijn. Hij beschikt over eigen diensten en eigen personeel en heft eigen belastingen. De afzonderlijke gemeentebesturen blijven bestaan, evenals een groot deel van het plaatselijk ambtenarenkorps, maar hun bevoegdheid wordt verminderd. Hierbij wordt gedacht aan fede-

raties met 100.000 à 200.000 inwoners, met gemeenten die zelf al ten minste 10.000 inwoners zouden tellen. Het is de bedoeling dat de gemeenten die nu samengevoegd worden, later in grote federaties gegroepeerd worden. Het is dus denkbaar dat SDW, eventueel na samenvoeging met een of meerdere andere gemeenten in een dergelijke federatie kan worden ingeschakeld.

Een **agglomeratie** verschilt niet zoveel van een federatie, tenzij dat de betrokken gemeenten nu gegroepeerd worden in een eenheid, waarvan een van de grote steden Brussel, Antwerpen, Gent, Luik of Charleroi de kern vormt. Ook hier neemt de agglomeratieraad een aantal taken van de samenstellende gemeenten over, die voor de rest zelfstandig blijven, maar met aanzienlijk minder bevoegdheden. Daarbij zijn er twee mogelijkheden: ofwel gaan enkele van die randgemeenten eerst tot samenvoeging over, zodat ze in de agglomeratieraad een tegengewicht vormen tegen de druk van de centrale grootstad, ofwel blijven ze zoals ze zijn en hebben de kleinere randgemeenten (zoals SDW) in die agglomeratieraad zo goed als niets te vertellen.

Tot de taken die aan de federatie en agglomeraties kunnen overgedragen worden, behoren:

- ruimtelijke ordening (stedebouw, leefmilieu, aanvullende bouwen verkelingsvoorschriften);
- nutsvoorzieningen (huisvuil, brandweer, openbaar vervoer, waterbeheersing, enz.);
- economische expansie;
- wegenaanleg, riolering, technische diensten, toerisme, enz.

SDW en de redenen tot samenvoeging

Als we nog even de doelstellingen van de samenvoeging overlopen, zien we dat ze moeten dienen om:

1. kleine gemeenten met weinig inwoners en een geringe oppervlakte weer leefbaar te maken;
2. werkelijk aaneengegroeide kernen tot één gemeente te verenigen;
3. bestuurskrachtige gemeenten te maken.

Het is duidelijk dat de eerste reden voor SDW niet opgaat. Een gemeente met 5 à 6.000 inwoners is niet bepaald een kleine gemeente (al is haar oppervlakte maar 624 ha).

Het is even duidelijk dat SDW niet aan Gent of een andere gemeente is vastgekoekt.

De enige reden waarom SDW dus met andere gemeenten zou kunnen samengevoegd worden, is dus het vormen van een bestuurskrachtige gemeente.

Wat is een bestuurskrachtige gemeente?

Laten we stellen dat de ideale gemeente niet bestaat. Elk gemeentebestuur staat voor taken van lokaal belang en voor taken van regionaal belang. Het behoort in de eerste plaats voor het welzijn van de inwoners te kunnen zorgen en om dat welzijn te verzekeren ook financiële offers te kunnen brengen. Welzijn wordt ondersteld menselijk contact, sociale gebondenheid en gemeenschapszin. Vermindert het welzijn (zelfs al blijft de welstand), dan volgen vaak vereenzaming en een gevoel van machteloosheid.

Voor bestuurskracht zijn een aantal factoren onmisbaar: een ruim inwonertal, voldoende bevoegd personeel, behoorlijke financiële middelen, werkelijke inspraakmogelijkheid in het gemeentebestuur, voldoende oppervlakte van het grondgebied voor een ernstige ruimtelijke planning, de gewenste infrastructuur, enz.

In de praktijk betekent dit voor de burger:

- dat hij voor zijn persoonlijk statuut (burgerlijke stand, bevolkingsdienst, politie, militie, enz.) te allen tijde bij zijn bestuur terecht kan;
- dat het onderricht van zijn kinderen (vooral het kleuter- en basisonderwijs) ter plaatse en op degelijk peil wordt gewaarborgd;
- dat zijn culturele behoeften ten minste voor een behoorlijk deel ter plaatse worden bevredigd (bibliotheek, ruimten voor vergaderingen, lezingen en voordrachten, dorps- of gemeenschapshuis);
- dat er voldoende uitrusting is voor zijn sportieve behoeften (sportterreinen, ook in de afzonderlijke wijken, zwembad, enz.);
- dat er in zijn gemeente ruimte voorhanden is voor basisrecreatie voor hemzelf en zijn kinderen (speelplaatsen, wandelpaden, vijvers, enz.).

Als een gemeente niet bij machte is, voor dergelijke voorzieningen te zorgen, is ze geen levenskrachtige gemeente.

Maar ook op regionaal plan moet ze voldoende inzicht en bestuurskracht opbrengen. Denken we maar aan het inplanten van

nieuwe nijverheden, het reserveren van groenzones, het beschermen van waardevolle natuurgebieden en landschappen, de ruimtelijke ordening, enz.

Het is dus noodzakelijk dat een gemeente groot genoeg is om al die opdrachten te kunnen verwezenlijken en dat ze aan de andere kant niet zo groot mag zijn, dat er geen behoorlijke inspraak in het gemeentebestuur meer mogelijk is. Het is ook duidelijk dat de behoeften van plaats tot plaats en van streek tot streek zullen verschillen, al naar gelang van de samenstelling en de dichtheid van de bevolking en van de aard van de gemeenschap. In een landbouwgebied liggen de zaken anders als in een residentiële gemeente. Het belangrijkste is echter telkens het menselijke contact. Als de inwoners geen mogelijkheid wordt geboden, om hun verlangens en behoeften kenbaar te maken, gaat een van de hoekpijlers van de democratie verloren. Reusachtige, indrukwekkende technische diensten verlagen de burger tot een nummer, bieden hem geen enkele kans tot inspraak, geven hem een gevoel van machteloosheid en scheppen een kunstmatige afstand tussen bestuurder en bestuurde. Daarenboven zijn dergelijke structuren dikwijls log en functioneren ze traag en slecht.

De huidige fusieplannen

Om dus tot bestuurskrachtige gemeenten te komen, heeft de Minister van Binnenlandse Zaken voorgesteld het aantal gemeenten drastisch te verminderen. Voor Oost-Vlaanderen waren vroeger al verscheidene plannen opgesteld, waarover in Infor 13 uitvoerig werd gehandeld. Geen enkel van die plannen is in het huidige voorstel van de Minister ongewijzigd overgenomen.

Wat wordt er met SDW ?

In Infor 14 is al uiteengezet welke twee mogelijkheden de Minister voorziet. We herhalen ze even in het kort :

In een **eerste voorstel** wordt SDW samengevoegd met Sint-Martens-Latem, Deurle, Zevergem, De Pinte en het westelijk deel van Afsnee.

Het **tweede voorstel** voorziet dat SDW samen met een hele reeks andere randgemeenten bij Gent wordt gevoegd, terwijl de andere hiervoren genoemde gemeenten zonder SDW een nieuwe afzonderlijke gemeente vormen.

In beide gevallen wordt een werkelijke samenvoeging bedoeld, waarbij dus nieuwe gemeenteraadsverkiezingen moeten gehouden worden en alle personeel opnieuw moet worden benoemd. Het is over die twee voorstellen dat de gemeenteraad tegen eind maart advies moet uitbrengen. Wat hebben wij van beide voorstellen te verwachten ? Zijn er nog andere mogelijkheden ?

Het tweede voorstel : SDW bij Gent

Het stadsbestuur van Gent komt al jaren met een reeks argumenten aandraven, waarom alle randgemeenten bij de provinciehoofdplaats moeten gevoegd worden. Laten we enkele ervan nader bekijken.

1. Gent moet alleen de lasten van zijn haven en van de aldaar gevestigde industrieën dragen. Het is inderdaad begrijpelijk dat het beheer van een haven in handen van één gemeente blijft. Maar daar heeft SDW niets mee te maken. Dat een haven veel geld kost, staat eveneens vast. Maar als de Gentse haven werkelijk van nationaal belang is, moeten de kosten dan ook door de hele natie gedragen worden en niet alleen door enige randgemeenten. Het is natuurlijk ook juist dat velen uit die randgemeenten er werk vinden, maar hoeveel anderen vinden niet elders werk, in Brussel bv., en toch zal niemand het in zijn hoofd halen om te beweren dat wij daarom bij Brussel moeten gevoegd worden.

2. Gent heeft het grondgebied van de randgemeenten nodig voor zijn woningbouw. Het centrum ontvolkt en er komen steeds meer kantoren en handelsruimten in plaats van woongelegenheden, terwijl de lasten van de infrastructuur gelijk blijven. Velen verlaten de stad en gaan zich in de randgemeenten vestigen. Maar waarom ontvluchten ze de stad ? Waarom zijn er al lang geen maatregelen getroffen om de stad leefbaar te houden ? En moeten al die kantoorruimten wel degelijk in het centrum ? Stel dat de randgemeenten wél bij Gent gevoegd worden. Men hoeft geen profeteer te zijn om te voorspellen dat ze snel volgebouwd zullen zijn, als Gent dezelfde woningpolitiek blijft volgen. Dan worden ze op hun beurt onaantrekkelijk en is het onherstelbare gebeurd.

Maar zelfs als SDW bij Gent wordt gevoegd, dan kan het aan die behoefte aan meer woonruimte toch niet voldoen. Het is immers zelf al bijna volgebouwd en wat nog aan open ruimte overblijft, moet dringend als „groene long” behouden blijven. Trouwens, een deel ervan is helemaal niet als bouwgrond geschikt.

3. Recreatie en sport. Voor eigenlijke sportinfrastructuur is niet zoveel ruimte nodig. Uitgestrekte sportterreinen met een luxueuze uitrusting kunnen ergens wel zin hebben, maar kleine wijker-

reinen zijn veel belangrijker voor actieve sportbeoefening. Maar dan moet men ze ook aanleggen en in een stad als Gent liggen ze echt niet voor het oprapen. En wat de recreatie in de ruimste zin betreft, d.w.z. parken, vijvers, wandelwegen en wandelbossen, enz., daarvoor hoeft men echt niet de randgemeenten in te palmen. Integendeel, er is meer kans dat sommige waardevolle gebieden onaangestast blijven, als ze niet in handen van een onpersoonlijke grootstedelijke administratie vallen.

4. Het vliegveld moet in Gentse handen zijn. Maar nergens in ons land wordt een vliegveld geëxploiteerd door de grootstad die het bedient. Daarenboven beweert Gent te pas en te onpas dat het dat vliegveld dringend nodig heeft, omdat het anders in zijn mogelijkheden beknot wordt. Maar is dat wel zo ? Is het te verantwoorden dat men honderden miljoenen in een vliegveld pompt, als Gent straks op een halfuur rijden van Zaventem (via de Brusselse Grote Ring) en van Middelkerke (via de kustautoweg) komt te liggen ? En waarvandaan zouden al die passagiers moeten komen ? In het buitenland komt men al lang terug van al die kapitaal opslokkende luchthavens. En als het vliegveld in de toekomst toch nog moet blijven als regionale luchthaven, kan het beheer ervan veel beter aan een regionaal organisme worden toevertrouwd. Zolang het in gebruik blijft, kan het ook niet voor woningbouw dienen. En als het ooit wordt opgeheven, kan het beter als groenzone bewaard blijven. In de Gentse agglomeratie is al zo weinig vrije groene ruimte. Wellicht kan er ooit nog eens een behoorlijk bos aangeplant worden. Maar alle geruchten wijzen erop, dat men het direct voor de bouw van expo-hallen, flatgebouwen en grote parkeerterreinen zou inpalmen. Er zijn voorbeelden te over van wat er in Gent met de weinige open ruimten is gebeurd.

5. Financiën : Gent zou met leedwezen zijn „rijke” inwoners naar de randgemeenten zien vertrekken. Om de belasting op hun inkomen en vermogen niet te missen, zou het maar liefst alle randgemeenten willen. Iedereen weet dat de echte rijken niet in SDW wonen, maar in gemeenten die niet bij Gent worden gevoegd. Zou een fusie van Gent met de randgemeenten financieel een verbetering betekenen ? Berekeningen hebben aangetoond dat het per inwoner minder zou ontvangen, terwijl de inwoners van de meeste randgemeenten meer belastingen zouden moeten betalen. Gent stelt ook dat de meeste inwoners van SDW in Gent komen werken, maar er niet kunnen belast worden. Maar als dat argument juist is, moet Gent de helft van Oost-Vlaanderen opsloppen, en Brussel en Antwerpen de helft van het land !

Nog méér bezwaren tegen een samengaan met Gent

Er is echter nog veel meer dat tegen een fusie met Gent pleit.

- SDW is door een natuurlijke barrière van Gent gescheiden, nl. de Ringvaart. Slechts twee bruggen verbinden het met de stad. Aan beide kanten van de Ringvaart ligt een ruime groene zone, die als buffer werkt en de feitelijke scheiding nog versterkt.
- Er is geen mogelijkheid om tot een soort leefgemeenschap met Gent te komen : de mentaliteit van de stadsbewoner verschilt sterk van de onze. Begrip voor de waarden die in een residentiële gemeente belangrijk zijn, kan men nauwelijks verwachten.
- Er is geen kans dat de Sint-Denijse gemeenschap ooit in een of andere vorm in het Gentse stadsbestuur vertegenwoordigd wordt. Als Gent met al zijn randgemeenten tot een stad van ± 400.000 inwoners uitgroeit zijn de 5 à 6.000 van SDW daarin een te verwaarlozen factor. Er hoeft niet op gerekend te worden dat er ooit een Sint-Denijenaar lid van de Gentse gemeenteraad wordt. Het is zelfs onwaarschijnlijk dat een partijbestuur een inwoner van SDW op een verkiesbare plaats van de kandidatenlijst onderbrengt. En zelfs al zou er eens één verkozen geraken, welke invloed zal hij dan op het beleid van de stad kunnen uitoefenen ? Hij zal trouwens lid zijn van een of andere grote partij en de orders van de partijleiding te volgen hebben. Voor gemeenten als Sint-Amandsberg en Gentbrugge is de toestand anders ; die kan men niet over het hoofd zien.
- Er is in een grootstad zeer weinig contact tussen het bestuur en het publiek. Een bewoner van een grote stad is een nummer en de administratie een logge machine, die in hem niet in de eerste plaats een mens ziet, maar een „geval”. Werkelijke medezeggenschap in het gemeentebestuur is niet mogelijk. In het buitenland ondervindt men al jaren de nadelige gevolgen van dergelijke „mastodonten” en begint men al te decentraliseren of wijkraden in te richten om de bevolking toch nog een greintje inspraak te geven en de vervreemding tussen bevolking en bestuur tegen te gaan.
- Er is van een grootstad ook geen werkelijk begrip te verwachten voor de culturele, sociale en sportieve behoeften van een gemeenschap als de onze. Juist door direct contact met de bevolking en met het verenigingsleven kan een bestuur de be-

staande noden onderkennen en morele en financiële steun verlenen, waar dat wenselijk blijkt.

Aangezien wij daarenboven ten opzichte van de grootstad Gent toch een randgemeente zouden blijven (in alle betekenissen van het woord), is van die kant weinig goeds te verwachten voor de sociale, culturele en sportieve infrastructuur van een kern met maar enkele duizenden inwoners. Meer nog, de bestaande structuren dreigen te verdwijnen, uiteen te vallen en zelfs verloren te gaan.

- Ook op planologisch gebied is een samengaan met Gent onlogisch. Het hele gebied tussen Leie, Ringvaart en Schelde is in het streekplan voorzien als een woon- en groenzone met een betrekkelijk eenvormige structuur (woonkernen, groenzones, land- en tuinbouwgebieden). Een stadsgrens dwars door dat gebied zou niet alleen administratief een werkelijke grens zijn, maar in de praktijk zou dat betekenen dat de gemeente die ten zuiden van dat Gent gevormd zou worden, telkens over de ontwikkeling van het gewest met Gent zou moeten praten, en dat als ongelijkwaardige partner. Wie ooit de druk van een grootstad heeft ervaren, weet wat dat betekent.

Het eerste voorstel : SDW + andere Leiegemeenten

Nadat we gezien hebben, hoeveel bezwaren aan het tweede of alternatieve voorstel van de Minister kleven, willen we nu even kijken wat het betekent als wij samen met Sint-Martens-Latem, Deurle, De Pinte, Zevergem en het westelijk deel van Afsnee een nieuwe eenheid worden.

Is een dergelijke fusie van gemeenten tussen Leie en Schelde zinvol? Wat zijn daarvan de voordelen ten opzichte van een samengaan met Gent?

- Al deze gemeenten samen hebben natuurlijke grenzen, nl. ten westen de Leie, ten noorden de Ringvaart, ten oosten de Schelde. In feite is er zo goed als geen verkeer over die waterlopen heen, tenzij naar Gent.
- Ze hebben dezelfde structuur. Hun grondgebied bestaat voor een groot deel uit woon- en groenzones. Er is geen industrie van enige omvang. Hun ontwikkeling tot residentiële gemeenten ten koste van de land- en tuinbouw gaat geleidelijk door. Bij samenvoeging zouden dus geen nieuwe of onbekende problemen opduiken. Daarentegen zou het een voordeel zijn als de ontwikkeling van dit woongewest onder de verantwoordelijkheid van één bestuur zou vallen, dat het hele gebied zou bestrijken.
- Ook het inwonersaantal is vergelijkbaar. Drie gemeenten hebben tussen de 5.000 en de 6.000 inwoners. Geen enkele gemeente zou zich door een andere bedreigd of overheerst hoeven te voelen.
- Zelfs de samenstelling van de bevolking is vergelijkbaar. In geen enkele gemeente hoeft een of andere bevolkingsgroep de vrees te koesteren, dat ze in een nieuwe eenheid zullen bestuurd worden door mensen die hun problemen niet begrijpen.
- Politiek is er al een zulkdanige verscheidenheid dat de verschillende politieke en wereldbeschouwelijke opvattingen van de burgers voldoende tot hun recht komen. De partijen in de huidige gemeenten zijn in zoverre vergelijkbaar dat er geen enorme politieke verschuivingen te verwachten zijn.
- Alle centra liggen op redelijke, gemakkelijk overbrugbare afstanden van elkaar en hebben tamelijk goede interlokale verbindingen. Ze zijn gelukkig nog niet aan elkaar gegroeid en overal is dezelfde wil aanwezig, om dit gebied niet te laten verknopen. De open ruimten tussen de kernen waarborgen eveneens dat elke kern zijn sociale, culturele en sportieve activiteiten kan uitbouwen op de manier die hem het best past.
- De meeste gemeenten hebben een gelijkaardig uitgebouwde culturele, sociale en sportieve infrastructuur. Dat betekent dat geen enkele gemeenschap nu en in de toekomst een eenzijdig beroep zal moeten doen op de gemeentelijke financiën, al zullen hier en daar natuurlijk aanpassingen en aanvullingen noodzakelijk blijken.
- Alle betrokken gemeenten staan er financieel gezond voor en hebben geen abnormale lasten of schulden. De belastingdruk is nergens hoog en de samenvoeging zou dus geen abnormale financiële aderlating betekenen.
- Er is een grote kans dat in het nieuwe gemeentebestuur de vroegere kernen vrij evenredig vertegenwoordigd zijn. Er is dus geen gevaar dat een deel van de nieuwe gemeente geen inspraak in het beleid zou hebben. Elke politieke partij zal wel zo verstandig zijn dat ze leden uit alle kernen op haar kandidatenlijst plaatst en de inwoners van die kernen zullen in de meeste gevallen hun stem uitbrengen voor iemand uit hun eigen kring. Aldus kunnen de belangen van alle gemeenschappen voldoende behartigd worden.

- In het gewestplan is al deze gemeenten eenzelfde bestemming toebedacht. Van het standpunt van de ruimtelijke ordening gezien is het wenselijk dat eenzelfde kijk op de ontwikkeling van dat gebied aan de basis van alle beslissingen ligt.

Als men al deze argumenten samenvoegt, komt men tot het besluit dat aan de samenvoeging van die zes gemeenten heel wat voordelen verbonden zijn. Samen zouden ze ± 20.000 inwoners tellen, met een oppervlakte van bijna 4.000 ha. Dergelijke gemeente kan gerust de taken aan die de moderne maatschappij stelt. Daarenboven is in dergelijke eenheden nog altijd voldoende menselijk contact tussen bestuur en bevolking mogelijk. Ten slotte is het absoluut noodzakelijk dat rondom Gent sterke gemeenten ontstaan; zoniet zullen ze in de toekomstige gewestelijke structuren niet tegen de druk van de grootstad opkunnen. Gemeenten met 20.000 inwoners hebben iets te betekenen; naar kleine gemeenten wordt nauwelijks geluisterd.

Geen vooroordelen !

Veel mensen denken dat een samenvoeging van gemeenten noodzakelijk tot gevolg heeft dat de oorspronkelijke kernen moeten tot één woongebied versmelten. Niets is minder waar. Integendeel, in een samengevoegde gemeente kan de bestemming van het grondgebied met veel meer objectiviteit worden bepaald. Nu zien wij vaak gebeuren dat gemeenten met alle middelen inwoners willen aantrekken, om daardoor in een hogere categorie te komen, en daartoe verkavelingen toestaan die het landschap onherroepelijk verminderen. In een grote gefusioneerde gemeente spelen dergelijke overwegingen nog nauwelijks een rol.

Anderen menen dat het verenigingsleven (cultureel, sociaal en sportief) nu ineens zal gecentraliseerd worden met één bestuur en één vergaderlokaal, enz. Ook dat klopt niet. Het is integendeel de bedoeling dat de afzonderlijke kernen zoveel mogelijk hun eigen leven blijven leiden en dat het verenigingsleven er groeit en bloeit op de manier die voor elke gemeenschap het meest geschikt is. Maar een centraal gemeentebestuur kan de noden van alle groepen beter onderkennen en soms de noodzakelijke steun verlenen die vroeger ontbrak of te gering was.

Nog anderen zijn in de waan dat samenvoeging van gemeenten voorgeschreven wordt om besparingen te doen. Ook dat gaat niet op. Het is natuurlijk niet de bedoeling het geld door deuren en ramen weg te gooien, maar wel de bevolking een aantal vormen van dienstverlening te verzekeren die een kleine gemeente niet kan presteren, omdat ze daartoe de technische en/of financiële middelen niet bezit. En zoals wij elk afzonderlijk voor comfort (telefoon, centrale verwarming, enz.) moeten en willen betalen, zo ook zal een gemeentebestuur gelden moeten ter beschikking hebben voor het comfort van de gemeenschap.

Nog eens SDW

Wat kan de gemeenteraad nu aan de Minister adviseren?

1. Hij kan zich radicaal tegen elke vorm van samenvoeging verzetten en beide voorstellen van de Minister afwijzen, met het argument dat SDW een financieel gezonde gemeente is, die de meeste problemen van de bevolking kan oplossen en groot genoeg is om zelfstandig te blijven en haar eigen weg te gaan. Maar de Minister heeft al laten verstaan dat men daarmee niet voor de dag moet komen. En als de gemeenteraad zijn advies tot die weigering beperkt, kan de Minister daaruit ook afleiden dat het SDW niet kan schelen bij wie het terecht komt.
2. Hij kan de Minister ook laten weten dat hij eigenlijk geen fusie wenst, maar als die er toch moet komen, dat hij dan liever met de andere gemeenten tussen Leie en Schelde samengaat om één grote residentiële gemeente te vormen binnen de drie natuurlijke grenzen van het gebied, liever dan bij een grootstad gevoegd te worden waar SDW niet meer dan een soort welgestelde achterbuurt zou zijn.
3. Hij kan zijn voorkeur voor een samengaan met Gent uitspreken, als dat inderdaad wenselijk zou zijn, maar aangezien SDW van die kant weinig goeds te verwachten heeft, is dat weinig waarschijnlijk.
4. Hij zou de voorstellen van de Minister kunnen afwijzen, maar terzelfdertijd een ander voorstel indienen, eventueel na ruggespraak met de omliggende gemeenten.

Zijn er nog andere mogelijkheden ?

Al heeft de gemeenteraad eigenlijk alleen maar over de voorstellen van de Minister advies uit te brengen, toch kan hij — samen met andere gemeenten — wisselvoorstellen indienen.

1. Uitgaande van het standpunt dat rondom Gent behoefte is aan grote, bestuurskrachtige gemeenten, die desnoods „een vuist kunnen maken”, en dat de Leie, de Ringvaart en de Schelde inderdaad echte grenzen zijn, zou in een dergelijke gemeente ook

plaats kunnen zijn voor Zwijnaarde (dat nu afzonderlijk blijft), en als men nog meer naar het zuiden gaat, ook Eke en Nazareth die ook tot hetzelfde residentiële gebied behoren dat voor de stedeling als woon- en recreatiezone hoe langer, hoe begeerlijker wordt. Dat zou een nieuwe gemeente met ± 35.000 inwoners vormen met een oppervlakte van meer dan 8.500 ha. Ter vergelijking: Lommel heeft 23.000 inwoners op meer dan 10.000 ha. Genk ± 60.000 inwoners op 8.700 ha.

2. Een andere mogelijkheid is dat de agglomeratie Gent zou opgericht worden met een eigen agglomeratieraad, waarbij SDW als zelfstandige gemeente zou blijven bestaan, al zou het in die enorme agglomeratie een te verwaarlozen minderheid betekenen en bijgevolg weinig of geen invloed kunnen uitoefenen. Wel zouden de bestaande diensten voor directe administratieve hulp (burgerlijke stand, bevolking, attesten, e.d.) ter plaatse blijven en zou men naar de burgemeester of secretaris toe kunnen gaan voor allerlei kleine problemen, maar hun bevoegdheid zou beperkter zijn. Over de werkelijk belangrijke zaken zou over het hoofd van de plaatselijke besturen heen door de agglomeratieraad worden beslist.

Daarenboven is men in Brussel niet zo geestdriftig meer over de agglomeraties, nu men al wat ervaring met de Brusselse agglomeratieraad heeft. In de huidige voorstellen tot samenvoeging is dan ook van agglomeratievorming nergens sprake.

3. Weer een andere mogelijkheid zou erin bestaan dat men de huidige gemeenten ten zuiden van Gent tussen Schelde en Leie tot iets grotere eenheden van 5.000 à 7.000 inwoners zou samenvoegen (bv. Afsnee en SDW, De Pinte en Zevegem, Latem en Deurle, Eke en Nazareth) en die dan met alle andere gemeenten ten zuidwesten van Gent tot aan de grens met West-Vlaanderen één grote federatie zou verenigen. Ook in dit geval zouden de gemeenten een stuk zelfstandigheid bewaren, zoals bij de agglomeraties, maar ook een deel van hun bevoegdheid aan die federatieraad afdragen. Ook hier geldt echter weer dat :

- a) alle betrokken gemeenten (dus ook Deinze en de verderliggende gemeenten) hiermee moeten akkoord gaan;
- b) een nieuwe structuur met eigen diensten en belastingen wordt opgericht, wat de uiteindelijke doorstroming naar de hogere besturen (nodeloos) verzwakt;
- c) de afzonderlijke gemeentebesturen een deel van hun bevoegdheid overdragen en in feite niet zoveel meer te betekenen hebben;
- d) in het huidige ontwerp van de Minister evenmin over federatievorming wordt gesproken.

Wellicht zijn er nog andere mogelijkheden, maar daarover wordt voorlopig geen advies gevraagd. Ons gemeentebestuur heeft nu alleen over de voorstellen van de Minister advies uit te brengen en die luiden :

- ofwel samen met de andere Leiegemeenten;
- ofwel bij Gent.

Besluiten van de debatavond

Een groot deel van deze beschouwingen en argumenten kwamen ter sprake op de debatavond over de fusies, welke woensdag 12 febr. laatstleden in het Gildehuis werd gehouden. Uit de levendige discussie die op de inleiding volgde, bleek zonneklaar dat niemand van de aanwezigen voor een samengaan met Gent pleitte, niet alleen omwille van het gevaar voor verhoogde belastingen en een onpersoonlijke administratie, maar veel meer nog uit een weloverwogen en eerlijke bezorgdheid om het behoud van het eigen karakter van onze streek. Velen die de stad ontvlucht zijn, drongen er sterk op aan, SDW niet te laten verstedelijken tot een steenwoestijn, maar met de andere gemeentebesturen overleg te plegen om dit gebied veilig te stellen. Het algemene besluit was : SDW zelfstandig laten, of als het werkelijk niet anders kan, samen met de andere Leiegemeenten, maar in géén geval met Gent. Dit sluit volkomen aan bij de twee moties die de gemeenteraad in het verleden met eenparigheid van stemmen heeft goedgekeurd en waarin een fusie met Gent afgevoerd wordt.

Wat kan de gemeenteraad nu doen ?

1. Hij kan zich radikaal tegen elke vorm van samenvoeging verzetten en beide voorstellen van de Minister zonder meer afwijzen, met het argument dat SDW een financieel gezonde gemeente is, die groot genoeg is om zelfstandig te blijven, haar taken van lokale aard naar behoren kan vervullen en in samenwerking met de omringende gemeenten de streekbelangen voldoende kan behartigen. De Minister heeft echter al laten verstaan, dat men daarmee niet voor dag moet komen. Als de gemeenteraad zijn advies dus tot een loutere afwijzing beperkt, bestaat het gevaar dat de Minister verder naar eigen goeddunken handelt en SDW bij die gemeente of stad voegt, die hem het beste uitkomt.

2. Hij kan de Minister ook laten weten dat hij de noodzaak van fusie niet inziet en SDW liever zelfstandig ziet; maar als er toch fusie moet komen, dat SDW dan met de andere gemeenten tussen Leie en Schelde één grote residentiële gemeente wil vormen, liever dan bij een grootstad gevoegd te worden, waar het een soort welgestelde achterbuurt zou zijn.

3. Hij kan adviseren dat SDW bij Gent gaat, maar dan zou hij zichzelf tegenspreken en tegen de wens van de meeste inwoners handelen.

4. Hij kan de voorstellen van de Minister afwijzen, maar tegelijk een ander voorstel indienen, na ruggespraak met de omliggende gemeenten.

Het College van Burgemeester en Schepenen zal in elk geval alles in het werk stellen om met die andere gemeenten tot een gemeenschappelijk standpunt te komen. Het is van oordeel dat de meningen die op voornoemde debatavond werden uitgesproken, de opvattingen van een overgroot deel van de bevolking weerspiegelen. Voor hen die daar aanwezig waren, maar ook voor de inwoners die zich die avond niet konden vrijmaken, is dit extranummer van INFOR bedoeld.

In alfabetische volgorde geven we hier de standpunten weer van de plaatselijke partijen of groepen, in verband met fusie of federatie van Sint-Denijs-Westrem.

Standpunt van de C.V.P. plaatselijke afdeling

Naar aanleiding van een nakende fusie heeft het C.V.P.-bestuur van Sint-Denijs-Westrem, in vergadering bijeen op 23 januari 1975, het volgende memorandum opgesteld.

Het C.V.P.-bestuur is unaniem de mening toegedaan, dat het voorstel G.1. waarbij Sint-Denijs-Westrem wordt opgeslorpt door de stad Gent, voor onze gemeente een ongunstige oplossing is. De plaatselijke C.V.P.-afdeling opteert dan ook voor het plan G.6, en zal zijn regionaal bestuur en zijn mandatarissen hiervan in kennis stellen.

Enkele van de redenen waarom wij het plan G.6. verkiezen, kunnen we als volgt formuleren.

- Sint-Denijs-Westrem is van oudsher een gemeente met een uitgesproken residentieel karakter, waar het rustig is te leven. De meeste inwoners zijn dan ook mensen, die het drukke stadsleven ontvlucht zijn en zich hebben gevestigd in een overwegend groene zone. Het zou onrechtvaardig zijn dit deel van onze bevolking met één pennetrek terug stadsbewoners te maken.
- Geografisch en planologisch is St.-Denijs, door zijn natuurlijke grens de Ringvaart, onmogelijk in te passen in een verruimd stadsplan. Nu er overal naar gestreefd wordt om de mensen terug dichtertot elkaar te brengen en de sociale contacten te verstevigen, zou het geen zin hebben om de stad een nog grotere uitbreiding te geven en het plaatselijk gemeenschapsleven te zien verloren gaan. Eens St.-Denijs bij Gent, houdt het niet alleen op te bestaan, maar wordt het slechts een nietszeggende wijk waarvoor het stadsbestuur, behalve op financieel en administratief vlak, weinig interesse zal hebben.
- Wij zijn ervan overtuigd dat onze gemeente, qua aard en structuur, beter thuishoort in een landelijke fusie zoals ze wordt voorgesteld in het plan G.6. Wij zijn ook de mening toegedaan dat uit het samengaan van deze Leie-gemeenten, die om en nabij de 20.000 inwoners vertegenwoordigen, een leefbaar geheel zal ontstaan dat de toekomst rustig tegemoet kan zien.
- Het is zinsloos te beweren dat St.-Denijs, in dit samengaan van landelijke gemeenten, zich zou opdringen naar een leidende positie. Daarom ook heeft het C.V.P.-bestuur besloten contact op te nemen met mensen van dezelfde strekking uit andere gemeenten, vervat in het plan G.6., om te trachten een gemeenschappelijk patroon uit te werken, en dit aan onze politieke mandatarissen voor te leggen.
- Wij zijn ervan overtuigd dat het voorstel van fusie, zoals vervat in G.6., ons de meeste waarborgen biedt op een degelijke dienstverlenende, kulturele, sociale en sport-infrastructuur, aangepast aan de noden van onze gemeente, en van de ons omringende gemeenten.

In ons programma staat de mens centraal, en een leefgemeenschap bestaat uit mensen, en niet uit vierkante meters grond.

Als er fusie of federatie nodig is, moet deze niet worden gedictéerd van bovenaf, maar groeien uit de bevolking zelf.

WIJ moeten inspraak hebben over **ONZE** toekomst.

Daarom : „**GEEN FUSIE ONDER DWANG**”.

Standpunt van de Algemene Gemeentebelangen

Er werd aan de groep van de Gemeentebelangen gevraagd zich uit te spreken omtrent de geplande fusies.

Ons antwoord is **NEEN** en dit om verschillende grondige en onweerlegbare redenen, die wij reeds veelvuldig hebben uiteengezet en die wij nu hier een 't kort willen herhalen.

Onze gemeente is **leefbaar** op ieder gebied. Dat men kleinere kernen samenvoegt is begrijpelijk. We weten immers best dat het zeer moeilijk is een gemeente van een kleine duizendtal inwoners in het leven te houden. Maar tot op heden hebben we tevergeefs op een antwoord gewacht op onze vraag : Waarom fusie ? Is dat verantwoord ? Onze bevolking werd hieromtrent gepolst. De overgrote meerderheid zei terecht **NEEN**. Omdat als men iets wijzigt; iets een andere vorm geeft, dat **VOORDELIG** moet zijn voor de betrokken personen.

De fusie in plaats van voor onze bevolking voordelig te zijn kan niets anders dan **NADELEN** berokkenen. Wij hebben rondom ons voorbeelden. Er werden immers reeds fusies verricht. Ze zijn echter zo nadelig uitgevallen (zie groot Brugge) dat de betrokken Burgemeesters aan de Hogere Overheid een ultimatum gesteld hebben : ge moet ons helpen of wij zijn failliet !

En toch wil men deze lijn verder doortrekken en nog meer fusies verrichten. Wij vragen ons terecht af welke duistere machthebbers achter de schermen aldus handelen. Welke zijn hun doelstellingen en waarom ?

Indien de fusies voor de gemeenten een geldelijke aderlating betekenen wat dan gezegd van de bevolking.

Onze bevolking zal zeer vlug ondervinden dat deze zogenaamde gemeentelijke sanering ook een financiële aderlating zal betekenen voor ieder van onze medeburgers. Ze zullen dan wel ondervinden dat onze grotere zuster zeer schijnheilig geweest is met haar bewering een „goedkope” stad te zijn !

Wat nu doen ? Kop hoog, fier en zelfbewust moeten we vechten voor ons bestaan en alles in het werk stellen, om te redden wat te redden valt.

Zoals de absolute meerderheid van onze inwoners (99 %) zeggen wij ook **NEEN** aan iedere vorm van fusie. Maar als het niet anders kan — en zo ook was de reactie van de bevolking — laat ons dan samenwerken met onze naburige gemeenten (deel van Afsnee, De Pinte, Deurle, St.-Martens-Latem en Zevergem) en hand in hand een nieuwe toekomst tegemoet te gaan.

Standpunt van de P.V.V.

De leden van de P.V.V.-vereniging Sint-Denijs-Westrem op 31 januari 1975 in Algemene Ledenvergadering bijeengekomen hebben volgende motie opgesteld :

1. Zij betreuren de wijze waarop de bevolking van de gemeenten voor het probleem van de fusies is gesteld, en verontrusten zich in het bijzonder over de toekomst van hun eigen gemeente Sint-Denijs-Westrem.

2. Naar aanleiding van het publiek maken van het plan van Minister Michel wensen zij er bij hun gemeentelijke, provinciale en nationale mandatarissen op aan te dringen het voorstel G 1 waarbij Sint-Denijs-Westrem gefusioneerd wordt met de stad

Gent te verwerpen en het voorstel G 6 waarbij hun gemeente fusioneert met andere Leie-gemeenten aan te bevelen.

Zij doen dit omdat ze het landelijk karakter van hun gemeente willen behouden en zich beter geïntegreerd voelen met gelijksoortige gemeenten.

In deze nieuwe te vormen entiteit menen zij gemeenten te zien met eenzelfde planologische roeping, gelijkelijk gestructureerd en met een vergelijkbaar aantal inwoners. Deze gemengde residentiële agrarische gemeenten op geringe afstanden van elkaar zijn sociologisch gelijkaardig, hebben politiek vergelijkbare eenheden en goed uitgebouwde en in dezelfde richting groeiende kulturele, sociale en sportieve infrastrukturen.

Tenslotte menen zij dat deze gemeenten in de toekomst, meer dan dat het nu reeds het geval is, op elkaar aangewezen zijn voor het uitvoeren van groter verwezenlijkingen en bepaalde werken.

3. Zij hebben begrip voor de financiële moeilijkheden die de stad Gent ondervindt door het innemen van een centrale plaats in de regio, doch menen dat voor dergelijke taken juist speciale tegemoetkomingen bestaan via provincie en Rijk (o.a. A-Fonds). Zij zijn van oordeel dat economische relaties niets te maken hebben met de administratieve afbakening waarin Sint-Denijs-Westrem een afgelegen buurt zou worden van een super grote stad.

4. Zij zijn ervan overtuigd dat een entiteit van 20.000 inwoners in het Leie-dal verenigd in de G 6, een leefbare groep vormt op alle gebied en niveau's, en tevens een ideale bufferzone vormt tussen de grotere entiteiten Gent en Deinze. Verdere uitbreiding van deze laatste is volgens hen niet gewenst.

5. Zij wensen van de 90 dagen bedenktijd die de gemeente gegeven wordt om advies uit te brengen, gebruik te maken om hun gemeentelijke madataris te vragen contact op te nemen met de andere gemeenten van de G 6-groep om hun standpunt bekend te maken en tot eensgezindheid te komen.

Hierbij dringen zij erop aan te willen verduidelijken dat hun gemeente geenszins beoogt de andere gemeenten in te palmen, zoals een grote stad randgemeenten opslopt.

De bedoeling is en blijft een geïntegreerde homogene groep te vormen van Leie-gemeenten, zonder discriminatie. Zoals de wet het voorziet zal de naam van de reële entiteit G 6 bepaald worden op voorstel van de eerste nieuwe gemeenteraad van de nieuwe te vormen gemeente. Hierbij wensen zij geen exclusieve te stellen.

6. Tenslotte wensen zij erop te wijzen dat hun keuze gebaseerd is op louter humane argumenten zonder politieke bijbedoelingen. In het plan dat zij aanvaarden staat en blijft „het welzijn van de mens” centraal, en loont het „leven” in een gemeente nog de moeite.

Standpunt van de lokale afdeling V.U.

Een gemeente moet een maatschappelijke eenheid zijn, moet leefbaar zijn, moet aan de inwoners een maximum van diensten bieden.

Een gemeente moet de basis zijn van de democratische opbouw : het bestuur ervan moet van de inwoners komen en dient zo nauwkeurig mogelijk de opvattingen te weerspiegelen die binnen de basisgemeenschap leven.

Uit die principe benadert de Volksunie de huidige samenvoegingsvoorstellen, doch de fusieplannen van de regering miskenen onze redelijke beginselen. Die plannen zijn ingegeven door partijpolitieke berekeningen : men wil op het gemeentelijk vlak de macht vestigen van de grote politieke groepen.

Het kultureel, sportief, sociaal ontspanningsleven dat spontaan in tal van gemeenten, waaronder Sint-Denijs-Westrem, groeide tot een echt samenhorigheidsgedoele, wordt door de voorgestelde fusies totaal uitgehold.

We doen dan ook een beroep op de zelfstandige en bloeiende landelijke gemeenten tussen Leie en Schelde, opdat zij met ons een solidaire aktie zouden voeren, om hun leefbaarheid en eigen karakter te verdedigen, hun gezamenlijke toekomst en welvaart te vrijwaren, en ons allen voor elke vorm van verstedelijking te behoeden.

Binnenkort hopen we ons standpunt terzake nader toe te lichten.